

Сали Ибрахим с нейните две стихосбирки през 1993 г. - „Космична любов“ и „Гривна за Ева“ би трябвало да бъде хронологично в началото на моите разсъждения. Според мен нейната поезия е твърде нова, твърде космогонична, тя е един скок в друго пространство, тя не е поезия само на един етнос. Поезията на Сали Ибрахим е поезия на представителка на един етнос, но поезия с общочовешко звучене.

И бих започнал с въпроса, който тя поставя:

Не зная
ще има ли вечност...

„Винаги твоя“

Нейната любов е много силна, жертвоготовна:

Събирам сънища
с тях се храня...
Прося спомен,
оправдание.
За теб!

„За теб“

Колко са тихи стъпките ти,
когато идваш...
И когато си тръгваш - колко боли!

„В душата си“

Обръщам тук повече внимание на стихосбирката на С. Ибрахим „Гривна за Ева“, защото считам, че това е същността на самата авторка:

Светят вечно зелени в мен
очите ти диви,
от море сътворени
от слънце и вопли звездни...
И съм обикновена
и необикновена.
Нимфа с диадема от стенания.